

Modrý kachel

Řemeslníkovi se dělalo strachy špatně. Neměl tušení, proč si ho císařský čaroděj předvolal, ale děsil se, že to má souvislost s „modrým kachlem“.

Poslední dva roky pracoval společně s dalšími dvaceti řemeslníky v oboru magie na dokončení mísovité prohlubně určené k absorbování magické energie čehokoli, co do ní bude umístěno. Prohlubeň v podlaze v mramorové síni byla vyložená tisícovkami modrých kachlů. Jeden každý byl napuštěný magií a zasazený na místo vaznými zaklínadly. Tisíce naprosto stejných kachlů, až na jeden.

Už tomu byl skoro rok, co řemeslníka na cestě do práce v paláci zastavil nějaký cizinec. Řemeslníkovi se nezdál a nejraději by ho rychle minul, jenže cizinec ho oslovil.

„Vím, jak zachránit tvého syna.“

Řemeslník se zastavil.

„Co ty víš o mém synovi?“

„Vím, že už jsi zkoušel kdeco, abys ho zachránil. A také vím, že veškeré tvé snahy vyšly naprázdno.“

„Jak to víš?“ zeptal se řemeslník. „Jsi snad lékař?“

„Ne,“ odpověděl cizinec. „Ale vím, jak tvého syna vyléčit. Pokud jsi ovšem ochoten zaplatit.“

„Ale já žádné peníze nemám. Už jsem se vydal ze všeho, co jsem měl, a můj syn stejně umírá.“

„Nezemře, pokud pro mne něco uděláš,“ odpověděl cizinec.

Řemeslník podezřívavě přimhouřil oči. Spousta lidí nabízí svůdné sliby, ale tento muž vypadal nějak jinak.

„Co mám udělat?“

„Jednoduchou věc,“ odpověděl cizinec, sáhl pod šaty a vytáhl modrý kachel, který vypadal úplně stejně jako kachle používané v paláci. Podal ho řemeslníkovi. „Chci jen tolik, abys tento kachel zasadil do stěny v prohlubni stejně jako jakýkoli jiný.“

„Není to nebezpečné?“

„Není,“ odpověděl cizinec. „Nikdo si toho nevšimne.“

Když řemeslník obracel kachel v rukou, všiml si, že je na něm zezadu něco vyrytého... Tři rovnoběžné čáry pospojované množstvím protínajících se šikmých.

„Opravdu dokážeš zachránit mého syna?“

„Opravdu,“ odpověděl cizinec a řemeslník si s povzdechem zastrčil modrý kachel pod šaty.

Už tomu byl skoro rok a cizinec dostal slovu. Řemeslník nevěděl, jak se mu podařilo najít správnou medicínu, ale na tom nezáleželo. Podstatné bylo jen to, že jeho syn zůstal naživu.

Jenže nyní zaplatí řemeslník za záchranu syna *doopravdy*. Byl přesvědčený, že se na onen modrý kachel přišlo. Ale cestou zjistil, že se do paláce ubírají i další řemeslníci, a když došel ke komoře, už tam byli všichni shromáždění v plném počtu.

„Děkuji vám, že jste se dostavili,“ zaburácelo shora. Řemeslníci vzhlédli. Na svodném křišťálovém kotouči zvaném

recepticule stál císařský čaroděj, vysoký, štíhlý, prošedivělý muž se sytě zelenýma očima. Nyní sestoupil po schodech na dno prohlubně.

„Pojďte za mnou, prosím,“ vybídl řemeslníky.

Řemeslník pořád neměl jasno, co se děje, ale trochu se mu ulevilo a společně s ostatními sestoupil dolů. Shromáždili se na dně obrovské zaoblené prohlubně ze smaltovaných modrých kachlů. Zdola se jim naskytl opravdu úctyhodný, hrůzu nahánějící pohled, jako by stáli na dně třičtvrtinové třpytivě modré koule.

„Skvostné dílo,“ zhodnotil to císařský čaroděj. „Dělá vašemu umění opravdu čest.“

Řemeslník si oddechl úlevou. Nebude potrestán. Společně s ostatními řemeslníky sem byl pozván, aby jim bylo poděkováno.

Císařský čaroděj se vydal mezi ně, potřásal jim rukama a poplácával je po ramenou. Pomalu prošel celou skupinou zpátky ke schodům, vystoupal opět nahoru a znovu je oslovil.

„Císař je potěšen,“ oznámil jim. „A jako odměnu za dohotovení díla bude vašim rodinám do konce života vypláceno pět stříbrných měsíčně.“

Řemeslníci se rozzářili pýchou.

„To, co jste zde vybuodovali, je naprosto jedinečné a není možné to opakovat,“ sdělil jim čaroděj. Stoupl si na recepticule a natáhl se k aktivačnímu sloupu, kde ve zlatých kólebkách spočívaly tři kamenné koule mramorované zlatem.

Zelené oči se uspokojeně rozzářily a čaroděj pomalu zvedl první z nich.

Ta aktivovala zadržovací pole prohlubně. Jako by se čarodějova postava zatřpytila, zatetelila, zamihotala, když kouli ukládal do bílého mramorového lůžka. Řemeslníci se začali nervózně ošívát a šeptali si. Nyní byli lapeni v srdci prohlubně.

„Dali jste nám možnost posílit císařskou moc,“ pronesl čaroděj, když zvedal druhou mramorovanou kamennou kouli.

Nyní začali řemeslníci propadat panice. Umístít druhou kouli znamenalo harmonizovat magickou energii, kterou měla jedna každá z těch tří. Když ji čaroděj uložil na místo, řemeslníci se do jednoho zmučeně rozkřičeli. Prohlubeň z nich vysávala arkánovou esenci a plnila se ohnivou září. Někteří řemeslníci se svezli na kolena.

Umístěním třetí koule se řemeslníci vypaří, promění se v oslnivý záblesk energie, kterou kachle vstřebají, a z nich bude svedena do kotouče, na kterém čaroděj nyní stál.

Řemeslník se díval, jak čaroděj zvedá poslední kamennou kouli. On a jeho druhové odvedli svou práci a mocný čaroděj nyní sklídí jejich magickou energii, aby svou moc ještě zvýšil. Řemeslníci kolem něj kvíleli hrůzou, ale on ne. On se v posledních myšlenkách upínal na utajený modrý kachel a svého milovaného syna, který díky němu zůstal naživu.

Čaroděj shlédl dolů do prohlubně a s vítězoslavným úsměvem vložil poslední kouli do příslušného lože. Nářek řemeslníků ustal, jako když utne, prohlubeň prozářilo

oslnivě bílé světlo a čarodějovo tělo naplnila vlna magické moci. V extázi uvázl čaroději dech v hrdle.

Když světlo pohaslo, čaroděj se zhluboka nadechl. Jeho zařízení funguje dokonale!

Ale pak mu na čele naskočily vrásky. Ne... úplně dokonalé to není! Zatímco se plazma z vypařených duší pomalu rozptylovala, čaroděj si začínal uvědomovat, že v dokonalosti jeho nového vynálezu je drobná trhlinka.

Seběhl z křišťálového kotouče do prohlubně plné pachu, který přichází po úderu blesku, a s tváří zkrabatělou vzteky se otáčel kolem dokola. V duchu se soustředil, magickým smyslem propátrával zařízení ve snaze přesně určit, co se stalo, ale nikde nic necítil.

Byl snad nějaký kachel poškozen nebo nesprávně umístěn? Pohledem přelétal myriády kachlů, ale neviděl nic než dokonalost samu. Skřípal zuby, pěsti mu obalily magické plameny, z hrdla se vydral primitivní vzteklý řev. Jeho hýčkanému dílu se něco stalo a on právě zabil ty jediné lidi, kteří by mu mohli říci co. Ale vztek z těla pomalu vyprchával...

Nezáleží na tom, říkal si. Vynález funguje. Pokud nebude napínat možnosti magické prohlubně přespříliš, mohl by postupně navýšit svou moc natolik, že se s ním žádný čaroděj na světě nebude moci měřit. Pomalu se uklidňoval. Než vyšel z komory a vrátil se na křišťálový kotouč, pustil neviditelný kaz z hlavy jako bezvýznamnou chybičku a na rty se mu vplížil pohrdavý úšklebek. On je přece Oruthian Bohr, osobní čaroděj císaře a nejvlivnější mág na světě.

Tisíce modrých kachlů v komoře za tichého cinkotu pomalu chladlo. Vypadaly všechny stejně. Nikde nebylo nic, co by odlišilo jeden od druhého až na to, že na jednom z nich byl zezadu vyryt obrazec známý mystikům jako Pavučina údělu. Vědělo se, že pro ostatní má tento symbol jiný význam: jim byl znám jako starodávný symbol osudu.

Tutor

Kupec věděl, že ho někdo sleduje, ale neměl jinou možnost než proplétat se guilskými uličkami dál. Byla už skoro půlnoc a čtvrtí se táhl protivně nasládlý pach chmele z pivovaru na konci Bednářské. Nad ulicí visely závoje mlhy a kolem těch několika málo olejových lamp, které tady, v nejchudší čtvrti města, hořely, pluly žluté mlžné aureoly. Okolo se tyčily zchátralé dvoupatrové baráky a mezi nimi se v pochmurné tmě ztrácely úzké boční uličky.

Kupec rychle vedl mezka dál. Přestože byla vlhká, chladná noc, kupci vyrážel po těle pot. Případalo mu, že v každé tmavé úzké uličce na něj něco číhá, srdce mu divoce bušilo a dech mu vázl v hrdle. Madam Carletta od Bláznovy naděje mu radila, ať si najme ochranu, ale jeho zarazila ta cena.

„Nikdo by se přece neodvážil přepadnout člena kupeckého cechu uvnitř městských hradeb,“ namítal, ale hostinská od Bláznovy naděje si tím tak jistá nebyla. Teď trpce litoval, že ji neposlechl. Pořád se ohlížel za sebe, ale tmavého muže v černých šatech, který za ním šel, stejně nepostřehl.

Zahnul směrem k domovu, ale po chvíli zaváhal. Křížovátku vepředu osvětlovala jen jedna dohořívající lampa místo obvyklých čtyř a ze setmělého volného prostoru šel strach.

Ale pořád to bylo lepší než to, co cítil v zádech a co mu nahánělo hrůzu.

Popadl mezka za uzdu, vykročil dál a vzápětí se znovu zastavil. Cestu mu zastoupil nějaký mladík. Dvacátník s protáhlým obličejem, tmavými vlasy a špičatým nosem, jasně kdysi přeraženým.

„Ne tak rychle, kamaráde,“ řekl mladík.

V chabém světle osamělé olejové lampy se zaleskla dýka s tenkou čepelí a na hřbetě ruky zasvítíl okultní znak zvěstující mágského učedníka.

Kupec se snažil nepropadnout panice a táhl mezka doprava, aby se pokusil mladíka obejít, ale vzápětí se opět zastavil. Ze stínů se vynořila další postava. Obrátil se a zjistil, že mezitím za ním vyšli z obou stran další dva mladíci a o kousek dál mu cestu zahradili další dva. Na rozdíl od jasného vůdce skupiny měli rozložitá ramena lidí uvyklých těžké práci. Oblečení byli v moleskinových kamaších a voskových kabátcích převozníků přes guilské řeky. Všichni byli vyzbrojeni noži nebo dlouhými mačetami používanými na husté rákosí, které ve městě místy rostlo na říčních březích. Bylo jasné, že na něj tady číhali.

„Nemůžete mě přepadnout,“ bránil se kupec. „Členy kupeckého cechu nikdo nepřepadá. A už vůbec ne uvnitř městských hradeb.“

Vůdce se posupně zachechtal.

„Žádné strachy,“ odvětil. „Ve městě se tvoje mrtvola nenajde.“

Jeden mladík přistoupil zezadu až k němu a kupec sebou polekaně trhnul. Ale mladík vyzbrojený nožem přeřízl popruhy na sedlovém vaku a vytáhl z něj kovovou truhličku, asi dvě dlaně širokou. Nebyla na ní vidět žádná klíčová dírka ani nic, čím by se zamykala, jen přes spáru, kde by normálně byl zámek, ležela destička s rytinami.

Mladík odnesl truhličku vůdci skupiny. Vůdce si ji vzal na levé předloktí a pravou dlaň položil na destičku. Začala žhnout a mladík ucukl, jako by se spálil.

„Bylo mi řečeno,“ pravil a tentokrát poklepal na destičku špičkou nože, „že tuto truhličku dokáže otevřít jen tvoje dlaň.“

„Špatně jsi to pochopil,“ namítal kupec. „Nemůžeš mě k tomu donutit. Ta truhlička se otevře, jenom když budu opravdu chtít.“

Vůdce se pořouchle ušklíbl. „Ach, ale ty budeš chtít,“ ujistil ho. „Než s tebou skončíme, budeš prosit, aby se otevřela.“

Kupec se strachy rozklepal a zpotil se ještě víc.

„Prosím!“ zasténal. „Slíbil jsem mistru Velenovi, že mu jeho podíl vyplatím.“

„Opravdu?“ opáčil mladík. „Jenže my nepracujeme pro mistra Velenu.“

„V tom případě vás zabije!“ zasípal kupec. „Jestli se budete protivit jeho vůli, tak vás zabije.“

„A kdopak mu o tom řekne?“ opáčil vůdce. „Ty budeš mrtvý a nikoho jiného tady nevidím.“

Kupec střelil pohledem za křižovátku. Ulice byly prázdné. Nikdo nebude svědkem přepadení. Obrátil se zpátky

k vůdci, nabral dech, chtěl úpěnlivě prosit o život, ale v tu chvíli se zničehonic rozhořela druhá pouliční lampa. Kupec zavřel ústa a mladíci se obrátili. Pod právě rozsvícenou lampou stála impozantní tmavá postava.

Vysoký muž s ebenovou kůží těch, kdo pocházejí z Jižních ostrovů. Na sobě měl černé kožené jezdecké kalhoty a černý kožený kabátec s článkovanými koženými pláty na pravé paži a rameni. Šikmo přes hrud' se táhl pás s vrhacími hvězdice-mi a u pasu visel krátký štíhlý meč. Stál uvolněně, což vypovídalo o sebedůvěře. Přestože nebyl nijak zvlášť statný, vyzařoval z něj ten druh fyzické síly, který v ostatních budí opatrnost. I v tom chabém osvětlení bylo vidět, že má modré oči a ostře řezané rysy, které se nyní poskládaly do nevrlých vrásek.

„Ouha, kluci, vy ale děláte strašlivou chybu.“ Muž potřásl hlavou, jako by mu bylo opravdu líto, jaký osud je očekává.

„Žádné strachy, my chyby neděláme,“ odsekl vůdce skupiny. „Dnes v noci prostě zakopeme v lese dvě mrtvoly místo jedné.“

Cizinec se usmál, jako by ho takové silácké řeči pobavily.

„Pořád ještě můžete odejít,“ sdělil vůdci. Měl hluboký, laskavý hlas, v němž se však nyní ozýval břitký, zřetelně káravý tón. „Pokud tu truhličku vrátíte a odejdete, mistr Veleno se ani nemusí dozvědět, co jste dnes v noci dělali.“

„A taky se nedozví,“ odsekl mágský učeň a trhnutím hlavy vyslal své společníky do útoku.

Mladí převozníci dobře věděli, jak přísný trest by je čekal, kdyby se mistr Veleno o tomto přepadení doslechl. Čtyři

z nich, dva ozbrojení noži a dva mačetami, poslechli a zaútočili. Ale černě oděný tmavý muž neustoupil, právě naopak, vyrazil rovnou proti nim. Jeden mladík se po něm rozmáchl mačetou, ale cizinec mačetu bleskurychle odrazil, popadl mladíka za paži, otočil ho do cesty ostatním třem útočníkům, ruku mu surově zkroutil a udeřil s ním o zem. Slyšitelně to zaprašťelo, pažní kost se zlomila a mladík zajechel.

Nyní na černého muže zaútočily dvě dýky, zatímco mladík s mačetou číhal v závěsu. Prvního útočníka cizinec úctyhodně rychle odzbrojil a pak mu hřbetem ruky uštědřil takovou ránu, že mu zlomil nos. Před druhou bodající dýkou se vyklenul, chytil útočníka za zápěstí, dýku mu vytrhl a praštil s ním na záda. S rychlostí, která odporovala jeho velikosti, se rovnou otočil a rozmáchlým kopem zasáhl posledního útočníka, který se po něm právě rozmachoval mačetou, přímo do čelisti. Mladíkovi se podlomila kolena, mačeta mu vypadla, klopýtl a svalil se na zem.

S dýkou, kterou sebral druhému útočníkovi, se cizinec obrátil proti vůdci gangu. Celá bitka trvala všehovšudy deset vteřin a cizinec ani netasil meč.

Dva zbylí členové gangu zůstali na místě. Převozník nalevo, který se k útoku nepřidal, třímal nůž, ale ruka se mu viditelně třásla. Vůdce očividně šokovalo, jak rychle cizinec vyřídil jeho společníky, ale zároveň vypadal překvapivě sebejistě a kupcovu truhličku držel v náručí pořád. Nyní sáhl pod tuniku a vytáhl malou křišťálovou kouli plnou vířícího zeleného světla.